

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: FJELDSPRINGET

Citation: Aarestrup, Emil: "FJELDSPRINGET", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare03val-shoot-workid57153/facsimile.pdf>
(tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

FJELDSPRINGET.

Hvor Granskoven kneiser langs op ad Bjergets
Skrint,
Og Elven slaaer sit Skum mod den stenede Klint,
Paa Odden, mellem Birke, i tjæret Bjælkehuus,
Sidde de norske Bønder og tømme deres Kruus.

De snitte Skeer og Boller, Brikker til deres Kost,
Nogle knytte Strømper, der lune godt mod Frost.
De Gamle, med stumpet Pibe, hælde sig op til Væg,
Nippe smaat til Øllet, og flette deres Skjæg.

Da reiser sig Thorkill, den stærke Bondesøn,
Og slaaer forbitret Næven i Bordet med et Drøn,
Sværges en rædsom Eed, og med sin blanke Kniv
Farer løs paa Tjalfe, at røve hans Liv.

Foruden Væрге Tjalf springer af Lugen ud,
Men Thorkill følger efter, som Pilens sikke Skud.
De Mænd, som ile til, for deres Kiv at ende,
Alt see dem høit til Fjelds gennem Granskoven
rende.

Tjalfe er den yngre, meer smidig, mere let,
Men Thorkill stærkere, han bliver aldrig træt.

Med frygtelige Trudsler forfølger han sit Rov,
Knækker Fyrrens Grene, baner sig Vei i Skov.

Aandeløs de løbe langs hen med Klippens Rand;
Med Skum i Dybet vælter sig Fjeldfossens Vand.
Tolv Skridt er kun tilbage, saa bryder Klippen af
Og sænker brat sin Steenvæg i Afgrundens Grav.

Der findes ingen Udvei — Tjalfe tager Fart —
Et Spring kan ham kun redde, det fatter han snart.
Vel fulde fire Alen har Klippen sig flakt,
Og Strømmen suser ned i den buldrende Tragt.

Han samler alle Kræfter — et frygteligt Spring!
Frelst, paa den anden Side, seer han sig omkring —
Tilbage over Fossen, der stænker Skovens Green —
Og skuer sin Fiende, blodig, paa Fjeldkantens Steen.

I Hævnens blinde Harm er han sprungen bag efter.
Forgjæves nu han søger et Sted, hvor Foden hæfter.
Han hænger over Dybet — med Armen om en Kant
Af Klippen, blodig saaret, han Frist for Livet fandt.

Iiskolde Stænk fra Strømmen det hede Blod ham
kjøle;
Vildt stirrer han ned, og hører Slusen brøle.

Det sortner for hans Blik — hjælp Gud! — hans
Kraft forsager —
Da føler han sig løftet, en Haand ham opad drager.

Med saaret Knæ og Skulder paa Klippens Blok han
staaer,
Og frelst fra Døden sin Arm om Tjalfe slaaer,
Kryster til sit Hjerte den brave Redningsmand,
Og kaster Morderkniven i Fjeldkløftens Vand.

De svor hinanden Venskab, og sveg ei deres Eed,
Men blev bestandig Venner i al Oprigtighed.
De gik i Krigen sammen, da Dannerkongen bød,
Og fandt i tapper Fægtning paa eengang deres Død.
